

Na severni poluti je ravno pomlad, sneg se topi na severnem tečaju in voda se odteka po prekopih, da se vidijo široki in črni, ob prekopih pa — zopet sem izgrešil cilj — se vije v mokri zemlji dolg zelenkast trak — bujna flora! — —

Življenje je vse občen pojav vesoljstva!

Pojav poln krasot, čudes in modrosti.

V njem leže skriti svetovni problemi, socialni problem, problem dedičnosti, problem smrti, problem čednosti in pregrehe.

Iz življenskih problemov hočem očrtati nekoliko markantnih potez.

Življenje nas uči živeti!

Ve rosne oči . . .

Ve rosne oči, kaj me zrete v obraz,
kaj s pogledom me begate trudnim!
Ah srčece ti, jaz ne morem, ne morem,
da pokril bi te z blatom ostudnim.

Lic tvojih pomlad, dih cvetja opojni,
glej, potapljam se v sladki omami,
a sreče ni. — Preslab sem jaz,
prešibak, da bi čuval nad vami.

Tvoj svet je lep, a nikdar ne bo moj,
in moj, glej, ustvarjen ni zate;
vse tvoje bogastvo pohodil bi jaz,
vse nade, livade in trate.

V tvojo dušo izlil bi kesanja grenkost
in zlo, ki ga srce občuti.
Saj veš, da se zruši ti vsa mladost
v eni sami presladki minuti.

Fran Valenčič.

